

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 80Υ - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 401

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΑΝΤ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1928

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Εσωτερικού, έτησία δραχ. 100
Εξωτερικού 1 Δραχ. Άγγλιας
Αμερικικής Δολλάρια 5

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ ΣΤΗ ΠΑΡΒΛΙΑ

ΦΡΙΚΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΥΡΟ Σ' ΕΝΑ ΝΕΚΡΟ

Ο Σπενγκόνοβιτς είχε πεθάνει κι' αποφασισθήκε να τον φυλάξουμε όλοι, δύο δύο εως το ποσό. Τό φρέσκο κ' ήσαν ος μιά απλή μεράλη και σκοτεινή κάμαρα. Από κοντά έβγαλαν επάνω στο τοιαύτι. Είχαν έρθει τα μεσάνυχτα, όταν άρχισε να φιλιά, μ' έναν από τους συντρόφους μας. Οι δύο άλλοι που άκινητοποιήσαμε φύγαμε κι' έμεις καθήσαμε επί πόδια του κρεββατιού.

Η φυσιογνωμία του δέν είχε καθόλου μεταβληθή. Γέλοσε. Η πνιγή, που γνωρίζαμε τόσο καλά, αλλάκανε άκομα τα μάγουλά του στην άκρη των χειλών και μās φανόταν πως θάνασε τα μάτια, θά κοινοίταν, θά μās μιλούσε. Η σκίρτης του ή τρομαξέ κ' ή πάντα άνατριπτικές έβραβειαν από μναλό μας κι' αδιανόητες τόν άντιό μας περισσόνορο από άλλη φορά στην άτιμοπραία της δρόσως του, της ένεργείας του. Βιοκτομάστε περισσότερο στην κυριαρχία του, τώρα που ήταν νεκρός. Ένα μυστηριό συνηκίτο με την υπεράνθρωπον θέληση του άσχημοτον άντιό πνεύματος. Τα σώματα των ανθρώπων άντων έφαραρίζονται, αλλά οι ίδιοι μένομεν και, μέσα στη τύχη που άκούοιθε το σταμάτιομα της καρδιάς των, ός βεβαίω κέρει είναι τρομακτικό.

Μιλούσαμε οια γ' άντιό. —Μου φάνεται πως θά μιλήση, μου είπε ο σύγχοφός μου. Καί κυριάζαμε με μιά άσηνοχία, που έπλησίαζε τον φόβο το άκίνητο πρόσωπο, που πάντα γελούσε.

Σγά οια κάτι συνέβαινε μέσα μας. Ψιθύροια: —Αν έξωοο τί έχο, άλλα νοιώθω πως είμαι άρρωστος.

Μου πρότεινε να περάσομαι στο διαπλανό δωμάτιο, αφήνοντας την πόρτα ανοιχτή. Λέγηνκα. Πήρα το ένα κερι και καθήσαμε επάνωτι απ' το δωμάτιο του νεκρού, όσκι τα βλέπομαι το κρεββατί και άντων καθαρά, "Ημαστε όμοιοι τα οργάνια. Το πνεύμα του πās κυριαρχούσε. Έξωρα ένας θόρυβος, ένας έλαφος θόρυβος, μās ήθελε από το ν' κρηκό δωμάτιο. Τα βλέμματα μās πείναν επάνω του και εδομα, ό ένας κι' ό άλλος, ένα πράγμα άποσο να τρέχη επάνω στο κρεββατί, να πέφτη στο πάτωμα και να έφαραρίζεται κάτω από μιά πολυθρόνα.

Σταθήκαμε όρθιοι χωρίς να μποροομαι όσκι να σκεφθοομε, τρέλλιο άπο το φόβο, έτοιμοι να το βάλουμε στα πόδια. "Υατερα κυριάζηκαμε καλά. "Ημαστε έξωαριικά ώμοιοι. "Η καρδιές μās χουποδοοαν δυνατά. Μιλούσα πρώτος:

- Είδες;
—Ναι, είδα!
Μήπως δέν έχει παιδάκι;
—Δέν είναι δυνατόν!
—Τί θά κάνουμε;
"Ο άλλος μου είπε με διαταγμό:
—Πρόκει νι πάμε να δοομε.

Πήρα το κερι και μνήρα πρώτος, κέρχοντας με τα μάτια ο' όδες του τις μιερίε, το σκοτεινό δωμάτιο. Καθένα πράγμα δέν κοινοίταν. Πλησίασα το κρεββατί. Σταθήκαμε κατάπληκτος. "Ο Σπενγκόνοβιτς δέν γελούσε πιά. Είχε ένα άπασιο μορφαομό, με το στόμα σιωμένο και τα μάγουλα ζωμίνα βαθεία. Ψιθύροια:

—Δέν είναι νεκρός!
"Ο σύντροφός μου έπηρε το άλλο κερι και έσκυψε κάτω. Μοιπάσος το χειρ χωρίς να μού πη τίποτα. Άκούοιθησα το βλέμμα του και κοντά στο κρεββατί το άσπρο έκίτηό άντικειμένο που μās είχε προσέξηση τρέμο, ολόκληρη την άδοκτοστοχία του Σπενγκόνοβιτς, το έργο της άποσυνθέσεως, σγίζοντας τις όσκιε του στόματός του, την είχε άποσπάσει. Μόνο εκείνη την τύχη φοβήθηκα.

GUY DE MAUPASSANT

ΜΙΚΡΑΙ ΠΑΡΟΔΙΑΙ

(Άδειαι με ταμπουρά)
Τους πόνου, της κοιλίας μου δέν θά τοῦ, παρη ή αύρα και το στομάχι μου ζητά καρδέλλα άς είν' και μαύρα.

Νά μ' άνασταίνει ή εύωδία, με δάκρυα να τα βρέχω. Έσση κουλούρα και τυρι, άλλη χαρά δέν έχω.

Με ρόδα και γ'υκοροΐδα στρώσε μου, Μάρω, στρώμμα, ν' άρχιση πάλι μάσσημα τ' άρρηγιασμένο στόμα.

Υοφάω για τοιμπούσια και για χορδές κοιλίας, και μερικά πεξιμαδό χάρην της ποικιλίας.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΥΠΟΜΟΧΗ ΕΙΝΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΡΕΤΗ

Παρητηρήσατε ποτέ σας άνδρα, άναμένοντα το τραίνο, ή περιμένοντα πρό του θεάτρου, όπως έλθη ή σειρά του δια την άγοράν είσιωτηρίων ή άναμένοντα κάποιον εις τόν δρόμον ή άναμένοντα εις τόν ράπτην του, όπως έλθη ή σειρά του δια να δοκιμάση τά ρούχα, τά όποια έχει παραγγείλει, ή τόν έχετε παρατηρήσει παραμένοντα εις τόν άντιβάλαμον και άναμένοντα να προκληθώ όπως είσαχθώ εις εις έπίσημόν τι πρόσωπον. "Εάν όχι, παρατηρήσατέ το. Ζητήσατε να το γνωρίζετε. "Όλη ή άνυπομονησία είναι ζωγραφισμένη εις το πρόσωπόν του. Κινείται, στρέφει δεξιά και άριστερά, μαλώνει με το μπαστούνι, ξεφυλλίζει άσκόπως το σημειωματάριό του, ψάχνεται χώνει και ξαναχώνει τά χέρια του στις τσέπες του, σιάζει το καπέλλο του, μετακινεί το λαιμοδέτη του, και όταν καθυστερηθώ πολύ εις την άναμονή του άντιό θυμώνει, κοκκινίζει, κοντεύει να σκάση από το κύνόν του. "Ιδιον του άνδρός; είναι ή άνυπομονησία, το ταχύ, το άστραπιαίον, γραφεί ή Μαργαρίτα Γέρντον εις τά "Ημερήσια Χρονικά" του Λονδίνου.

Η γυνίκα, εις άντιθέτου, άναμένοντα άπό ότου εδημιουργήθη ό κόσμος, έχει έσπερνευθώ μίαν θεϊον ύπομονήν. "Ητις είναι και το μυστικό της. Ουδέποτε ταόσασεται όταν στέκεται εις τόν σταθμό άναμένοντα το τραίνο, και εις τά ρινθεού της είνε πλέον ή ύπομονητική. "Όπως δλόκληρες δανάται να άνομένη τόν άνδρα, χωρίς να έφερθώ το παραμικρόν παράπονον, χωρίς να κάμη τόν έλαχιστον μορφαομόν. "Ακόμα και εις τόν άγαπημένον της ή εις τόν σύζυγον της άρνείται να διαμαρτυρηθώ διότι την έκαμε να άναμένη επί πολύ. Η ύπομονή ύπάχει μέσα εις την ψυχήν της. Και αυτό άκριβώς είναι το θεϊον δωρόν της. που καθιστά ήμορφο το σπίτι και την συντροφιά της κάνει εκ των έξω άν άνευ.

Π. Χ.

ΑΜΑΝΕΔΕΣ

Στης Πλάκας το στενό σοκάκι νύχτα δε στάθηκες ποτές απ' το λαρύγγι κουτσαδάκη λ' ακούσης πώς κληθ' ο άμανές.
"Ιψί πώς το ντέρτι του ξεπαλάζει και το γιαγιάκι του σκορπά. Για τή Σταγάτα έχει μαράζι πού ένα ίλιπα άγαπά.
"Αίντε και μοιχοφες το μνήμα της άνθιόμενης μου ζωής άπιστη! Άπ' το Θεό το κρίμα μία μέρα να το βρής.

Σ. ΣΚΙΠ.

ΠΡΟΦΙΛ ΚΡΕΙΤΤΙΣΤΩΝ

Η ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ (ΚΑΡΜΕΛΑ)

Στό μεγάλο δρόμο που ξεχωρίζει σάν λοξή λοριδα στον πρόσινο λόφο του Πανσιώπου, κάτω απ' τόν φλογερό αούγονιάντιο ήλιο, κατεβαίνει μιά κόρη. Το πλατύ τετράγωνο τακιδιό του μαύρου σκαρπινιού της, δεμένο μ' έναν πράσινο φιόγκο, χτυπά δυνατά κατά γής το φουστάνι της από μουσελίνα με πλατιές κίτρινες κλάδες, κολλαριστή, πέφτει με ίσιες, αλύγιστες διπλές ή μεταξωτή μαντήλα της, κόκκινη, μαύρη και στοιχιά, κρατείται με μιά χρυσή καρφίτσα. Είναι πλύστρα. "Έχει μαλλιά βαθυκίτρινα, με τριχές σκληρές, άδρές, σφιχτά τραβηγμένες στους κροτάφους ή ύψη της, μελαχροινή και χρυσοκόκκινη, έχει την πυράδα του ήλιου μάτια σταχτερά και υπερήφανα, στόμα μεγάλο, χελιη σαρκώδη, δόντια μικρά. Γύρω στο λαιμό της, εκεί που τελειώνει το φακίολι, ένα σύρμα από κόκκινα καράλια και μιά γραμμή από κάτασση έπιδερμίδα—κάτασση όπως πρέπει να είναι κ' όλο το άλλο κομμά της... "Επάνω στο κεφάλι της ένα μεγάλο πανέρι με άσπρόροτυχα, δεμένο με σκοινί, κ' επάνω σε άσπρόροτυχα ένα μπουνιέο: τριαντάφυλλα, γαρφαλα, μέντα, άπίγανος και μαντζουράνα. Με όλο το φορέο της, ή νέα περπατεί, λιγερά και λεβέντσια, με το ένα της μικράστο σηκωμένο για να κρατή το πανέρι, με το άλλο χέρι στη μέση, άόφια κάτω απ' τόν αούγουσιάντιο ήλιο.

Π. ΝΑΛΕΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΣ ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΑΞΙΣ

Η ΖΗΛΕΙΑ

"Όσα κ' άν λένε για τη γυναίκα ζήλεια, έμεις ή γυναίκες το ξερούμε πολύ καλά πώς ό άνδρας ζηλεύει περισσότερο από τη γυναίκα και κατά διαφορετικότροπο. Λόγω χάρην ό άνδρας ζηλεύει και το παρελθόν της γυναίκας του, έψ ή γυναίκα ζηλεύει μόνον δια το παρόν και δια το μέλλον και μάλιστα καναυάται άν ξεύρη ότι ό άνδρας της είχε παρελθόν... "Απόδειξις ό Δόν Ζουάν που είχε τόσες έπιτυχίες, έψ ποιός άνδρας θ' άγαπήσε μιά γυναίκα που θά έζωρη πώς είχε πενήντα έρωμένους;
—"Ο ζηλιάρης τά ύποπτεύεται όλα: "Έβγήκε ένοφής ή γυναίκα του; Κάποιον πηγάινει να υναντήση. "Έβγήκε άγα; —Κάποιον περιμένει. —Δικαιολογείται που πηγάινει; Είναι για να όξη στόχτη στά μάτια. —Δέν λέγει τίποτα; —Είνε καλή με τόν άνδρα της; "Έκαμε κάτι για το όποιον την τύπει ή συνειδησίς. —Είνε άπότομη; Δέν τόν άγαπώ πιά.
Παρ' όλα τά κομικά της, όπασθήποτε το γεγοός εις ότι ή ζήλεια είναι ή χειρότερη ασθένεια και έχει στιγμές που δέν άνέχει πολύ την παραφροσύνη.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΚΑΡΣΟΝΙΕΡΑΞ

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

"Όχι! Πρό πάντων μνή άρχίξες πάλι την ίδια ιστορία. "Ελεις και καλά εξήγησις—που ήμου; ποιά μ' έχει ξεμαλλοίσει... Μά πρόσσε μνή ποόμε λόγια που θά μās κάνουν να μετανοήσομε ύστερα. Δέν εις προτιμώτερο να ξενοθυόμε και να πέσομε; Να, να... σε βεβαίω πώς εις το καλλίτερο που έχουμε να κάνουμε... "Ελα, ξενοθύομαι και πιπευέ με, ή καλλίτεση εξήγησις που μοροομοί να δώσομε εις ν' άγκαλιαστοόμε σφιχτά... "Ελα τώρα, μνή γίνεσαι κυρία χωρίς να είσαι... θά ήθε πού σε λίγο θά τάχουμε ξεχάσει όλα και θά είμαστε τέλεια άγαπημένοι. Καλά, καλά το ξερού πώς εις όποσθεθί στον άντιό σου να μή μου μιλήσει πιά... μ' αυτά τ' άποφασίξει κανείς πάντα, χωρίς να τά έκτελή ποτέ... "Έτσι εις... θεός! "Α! φραΐα, άρχίξες να γίνεσαι λογική. Βιάσε και το μπουστακι... Μπαρβόλ! Τώρα πρέσει στην άγκαλιά μου... Να, έτσι... ελίξ με, κακιά... Ο ΑΤΤΙΚ.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Το ν' αγαπάται τις δια ν' ανταγαπάται είναι άνθρώπινον. "Αλλά το ν' άγαπά; μόνον δια την εύχαριστήριον της άγάπης είναι άγγελικόν.
—"Ο νους του χασομέρη είναι το έργαστήριό του διαβόλου.
—Τό πάθος εν τη αρχή του είναι ως λεπτοτάτη μεταξίνη κλωστή. Βαθμιαίως όμο και σών τώ χρόνω γίνεται καραβόσκιο.
"Η άπομόνωσις είναι κόλασις και τιμωρία των ανοήτων, άλλ' ό παράδεισος δια τους σοφούς.
—"Η κολακεία είναι εν κίβδηλον νόμισμα, το όποιον κυκλοφορεί ως εκ της ματαιότητός μας.
—Δια να άποκτήση κανείς υπόληψι και καλό όνομα χρειάζονται πολλοί καλοί πράξις. Μία όμω; κακή πράξις τά καταστρέφει.
—Τό να άποκτήση κανείς πλούτον είναι δύσκολον. Τό να τόν διατηρήση δυσκολώτερον. Δυσκολώτατον δέ πάντων να τόν διαθήση φρονίμως.
—Τά μικροπραγμάτα, όπως ή δόξα, ή φήμη, τά πλούτη, είναι παροδικά και της στιγμής. "Εκείνο όμω; που προέρχεται εκ της καρδιάς άνίηκει εις την αιώνηότητα.
—Ουδέποτε ό άνθρώπος πρέπει να εντρέπεται να όμολογή, ότι έσφαλλε. Τό τοιούτον μεδεμηνευμένο σημαίνει ότι σημερον είναι σοφώτερος από χτές.
—"Η έλιξις είναι καλόν πρόγευμα, άλλ' άσχημον δείπνον.

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Άρ. 31 (Έκ του προηγουμένου)

"Από της στιγμής εκείνης του "Ακίλλα το όνειρον εορβέσθη, ή ψυχή του ένεκρώθη, ή καρδιά του κατεσπαράχθη. Χθές το άπόγευμα ήτον εις τάς παραμονάς παραφροσύνης' σημερον το πρωί με απέστειλε προς σε. "Πήγαίνε, μου είπε, πήγαίνε Είπέ της ότι με κατέστησε δυστυχή εις της ότι δέν θά την λησμονήσω ποτέ, ότι θά την συγχωρήσωάλλ' ίκέτευσον αυτήν να επανέλθη εις την όδόν της άρετής. Και ήλθα προς σε έκτελούσα το ύπαρκμένον άνδρος το θέλημα.

"Ανεστάνεσιν από βάθους ψυχής' απέμαξε τά δάκρυα, τά όποια έπλημμύριζον τους όφθαλμούς της, και εξήκολούθησεν.

"Αγαπή τον "Ακίλλα, Κασσιανή, άλλα τόν έρωτά μου τοϋτον ουδέποτε θά μάθη δεκάκις ή έρωτική εξομολόγησις άνήλθε μέρι των χειλών μου και δεκάκις κατέπειρα αυτήν. "Ο "Ακίλλας δέν γνωρίζει, και ουδέποτε θά μάθη τούτο. Μέχρι τέλους της ζωής μου θά πνίγω εις της ψυχής μου τά βίθη τόν έρωτα τουτον. Και μένοσα πλησίον του "Ακίλλα, άτά του δώσω να έννοηση, ότι μένω ως αδελφή. Οίμοι! Και ό άτυχής εκείνος άνηρ, ό άτυχήσας εν τώ έρωτί του, ό καταστρέψας το στρατιωτικόν του στάδιον, ό άποτόμος τεματίσας το μέλλον του, έχει άνάγκην μιάς αδελφής, Κασσιανής. Και έγω από σημερον θά είμαι του "Ακίλλα, ή αδελφή. Ναί! δυστυχής Κασσιανή! Βάδις προς την όδόν της; μετανοήσας ήσυχος. Ούτε δια σε "Ακίλλας, ούτε δι' έμέ. Χάρην σου θά καταπνίξω πίν αυθημα έρωτος εν τη ψυχή μου, και όπως καταστώ ήμοροφραξ; τάς τύψεις της συνειδήσεώς σου, θά προσπαθήσω να μετριάσω τάς λύπας του άνδρός τόν όποιον συκατέστησε δυστυχή.

"Η άποστολή της Ειρήνης έληξε και το χριστιανικόν έργον αυτής έπερατώθη. "Η περικαλλής του Εϋφραμίου χήρα έπραξεν δια τηδυνήθη και όμίλησεν όπως ήδυνήθη εινα επαναφέρει την Κασσιανήν εις την όδόν της άρετής. Δέν εξήγησε να μάθη άν ή άμαρτωλή νεάνις συνησθάνθη το μέγεθος του άμαρτηματός της; και άπέφυγε να εξωθήση αυτήν εις δικαιοσύνας. Τοϋτο θά ήτο άκρωσ ταπεινωτικόν δια την άτυχή Κασσιανήν και όχι ύψηλόφρον δια την Ειρήνην. "Ηγέρθη, ήσπασθη την Κασσιανήν, την έδλιψεν εις τάς άγκάλας της και είπεν.

"Ησον άξία καλλίτερας τύχης και καλλίτερος μέλλοντος, Κασσιανή. Και είσαι τόσοον εύφυής και τόσοον άνεπτυγμένη, ώστε να ήμπορης να διακρίνης μόνη σου, άν ή άνέρονον εύδαιμονία, εκείνη της όποιάς συμμετέχει και ή ψυχή μας, εύρίσκειται εις την λάμπην ενός Θρόνου, ή εις τάς άγκάλας ενός άνδρός, ό όποιος να καταστρέψη μόνον δύναται, και τίποτε δέν εις εις θέσιν ν' άνορθώση. Φεύγω ήσυχος, ότι εξεπλήρωσα την άποστολήν μου, και βαυκαλιζόμενη ύπο την γλυκείαν έλπίδα, ότι ίσως θά επαναφέρω προς την όδόν της άρετής ένα άγγελον παρασυρθέντα εις το βάραθρον του άμαρτηματος. Χάιρε, χάιρε, Κασσιανή!

"Ενθυμού, ότι εν έμοι έχεις πάντοτε πείαν φίλην, ή όποία εν πάση ώρα και πείαν στιγμή θά προθυμοποιηθώ να πράξω υπέρ σου ό,τι δύναται.

(Άκολουθεί)

10 4 11, 13 17 5 10 |
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Δέν εξείρω πολλά δια να σās ειπω άπήνησεν. "Η γενική έντύπωσις μου εις ότι ήτο πολύ ξανθός. Θά έλεγα μάλλον ότι είχε κεφαλήν πυθήκον. Το πηγούνι του ήτο σκαταμένον με πυκνήν γενειάδα σγουρήν και κοντήν. Τα μάτια του ήταν πολύ μικρά και όμοιαζιν με μάτια όφρω;.

—Είσαθε θαυμασία παρατηρήτρια, δεσποινίς.
—Άφήσιε τώρα τους επαινούς και πήτε μου μάλλον, τί εξήτει αυτός έδώ.

—Άπλοούστα το φλωρεντινό ρουμπίνι, το όποιον φαίνεται ότι ήμείς φυλάταμεν πολύ καλά.

"Ο άνακριτής μās άνέμενε άνύσηλος και σπύσας άνεκοίνωσα προς αυτόν τά συμβάτα. "Αλλά ή διήγησις μου δέν τόν έκαμε ν' άλλάξη καθόλου την άπόφασιν, την όποιαν περι του Μαγιά ειχε λάβη.

"Όταν τίποτε το έκτακτον, να μη είχε συμβη έπανήρχισε την διακοπήσαν φοράν του και έδωσε εις τόν δικηγόρον να ένοήση ότι ήτο ήναγκασμένον να τόν κρατήση εις την διάθεσιν της δικαιοσύνης.

Με άλλους λόγους ό κ. Μαγιά, έφυλακίζετο ύπο την βαρεία κατηγορίαν ότι ειχε δολοφονήση τόν Φέλιξ Πάξ εις την κατοικίαν του, προς τόν σκοπόν να τόν κλέψη και να ιδιοποιηθώ προς άτομικήν του χρήσιν κάποιο πολύτιμο κόσμημα, γνωστον ύπο το όνομο του φλωρεντινού ρουμπινιού, του όποιου επεδίωκε την άπόκτησιν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗΝ

"Όταν άναπολώ την σκηνήν ή όποία εξετυλίχθη πρό των όφθαλμών μου εντός της βιβλιοθήκης του μεγάρου Πάξ, μετά την δήλωσιν του άνακριτοϋ περι προφυλακίσεως του άτυχούς Μαγιά, ή καρδιά μου διαστέλλεται μέχρι διασρήξεως.

Παρατρέχω την σάσιν του "Αλβέρτου Φλουέτι, δια την όποιαν θά επανέλθω εν καιρώ και τόπω, και έμμένω εις την εξέτασιν της θυγατρός του, κατά την έπίσημον έκίνην στιγμήν, της δεσποινίδος δηλαδή Φλουέτι, ήτις ειχε συγκεντρώσει όλην μου την προσοχήν.

Οι φοβεροί λόγοι του άνακριτοϋ, δια των όποιων παρεπέμπετο ό μελλόνυμφός της εις τάς φυλάκας και έκείθεν εις το καουρογυδιέλιον, ήζουον έναντιό άκόμη εις τά ότα μου, όταν την είδα να όρθούται μεγαλοπρεπής με την δεξιάν της χειρός στραζομένην επί του στήθους ως να προσεπάθει να καταστείλη τους παλμούς της αιμασσούσης καρδιάς της, και με την άριστεράν της; σφιγγουσαν το δρειοίνωτον του καθήροματός της.

Αι παριαί της, αι συνήθως ζωηρός χρωματισμένα, είχαν κατ' εκείνην την στιγμήν όχρότητα κρηού, οι δε όφθαλμοί της οι λαμπρίζοντες άλλοτε ως άδάμαντες, εξέπεμπον φατίες άποστροφής μεμιγμένης με άπειλοσίαν χωρίς τέσμα.

Δέν εξέβαλες ούτε φωνήν, δέν ήρθασεν ούτε λέξιν, δια να εκφράση την άποστροφήν την όποιαν ήσθάνετο κατ' εκείνην την στιγμήν, έναντιον των ανθρώπων όστινες απέδιδον μίαν τόσοον σοβαράν κατηγορίαν έναντιον του Μαγιά τόν όποιον τόσοον ήγάπα.

(Άκολουθεί)

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ (ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Κατενόησε τόν κίνδυνον, ό όποιος την ήπειλει.

Γέννημα και θρέμμα της; μητρος της ή Μηλίτσα, δέν ήρησος να άντιληφθώ ότι ή Πετρονικολού, δια λόγους τους όποιους δέν έγνωρίζε άκόμη, την έσυρεν εις κάποιαν παγίδα...

—Θά το μάθω όμω; διελογίσθη...
Και πλησιάσασα την μητέρα της.
—Τί θέλεις που άνέβηκες επάνω; την ήρώτησεν.

"Η Πετρονικολού έκύτταξε τώρα την θυγατέρα της όχι με βλέμμα φοβισμένο πλέον και δειλόν και άτολμον.

"Αλλά με βλέμμα προκαλούν. "Επειτα επανέλαβε το σαρκαστικόν μειδιάμα της και έσώπησεν. Αυτό ήτο ή άπάντησις της.

"Αλλ' ή σιωπηρά εκείνη άπάντησις έξεγγρώσεν έτι μάλλον την Μηλίτσαν.

- Μάννα, ήρώτησε. Γιατί δέν άπαντάς;
—Σε τί;
—Σ' έκεινον που σ' έρώτησα.
—Δέν έπρόσεξα. Είχα άλλοϋ τόν νοϋν μου. Τί μ' έρώτησες;
—Τί θέλεις που άνέβηκες επάνω;
—"Α! τίποτε. Ένύχτωσε! "Ανέβηκα να κοιμηθώ.
—Από τώρα;
—Νυστάζω πολύ. "Εσϋ δε νυστάζεις;
—Όχι.
—Περιέρωγον!
—Γιατί περιέρωγον;
—Ενόμιζα ότι θά σ' εύρισκα να νυστάξης... "Αλλά... βλέπω τα μάτια σου που άγωνίζονται να κρατηθου άνοικτά και όλο ένα κλεινονον.

- Μάννα... Μάννα κακούργα! έβόησεν ή Μηλίτσα.
—Τί έπαθες, παιδί μου;
—Τί μάγια μου έκαμες λοιπόν, που μ' έφερες σε τέτοια κατέστασι; "Εδώ και τρεις ώρες προσπαθώ να μνή κοιμηθώ και άγωνίζομαι πολύ για να μνή κλείσουν τα μάτια μου. Κακούργα μάννα. Μήπως μ' έφαρμάκωσες λοιπόν;
—"Α! "Όχι άπήνησεν άπαθώς ή Πετρονικολού.
—Κακούργα μάννα... Τί μούκαμες λοιπόν;
"Η Πετρονικολού έμειδιάσε.

"Έμεινες πολύν καιρό έξωρπηνη, κόρη μου. Μάλιστα ήμπορεί να πη κανείς, ότι παραβύνησες, γι' αυτό;
—"Ε! Γι' αυτό τί;
—Είνε καιρός να κοιμηθής και λίγο...

—"Α! κακούργα! "Έχεις τους σκοπούς σου, λοιπόν;...
—"Ισως...
—"Ελα! λέγε μου γρήγορα... Τί σκέπτεσαι να κάμη; γρήγορα.
—Παιδί μου Μηλίτσα, άπήνητσε ή γραία. "Εως τώρα έπαξα μαζί σου και έγελοσα με τάς ύποψιάς σου! Σου όρκίζομαι ότι δέν έφροντίσα για σένα καθόλου, ούτε να σε φαρμακώσω έδοκίμια, ούτε να σε κομίσω έσκαφθηκα. "Αδικα λοιπόν με ύποπτεύεσαι, και άδικα με βρίζεις. Θά μ' άφήσης να κοιμηθώ επάνω;

(Άκολουθεί)

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΛΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Είς απόστασιν δέκα λευγών την ελε- γαν η καλή γυναίκα.

Η καλή γυναίκα ήτανε μια γυναίκαρά ως εκεί πάνω, τραχεία και εύθυμη, με ύψος αρχιτυμανιστού, με μια μάτια καμπουρωτή, με μικρά ζοηρά μύτια που τὰ κάρφωνε άπάνω σου σι να σούφριγνε δυά πιστολιές, μ' ένα στόμα που πήγαινε από τόν αυτί στο άλλο, μ' ένα σαγούνη σά μύτη παπουτσιού, με κάτασπρα μαλλιά, που θάταν μια φορά πολύ ώραία και μ' έκείνη τό ύψος τό στρατιωτικό, που ήταν όμως πάντοτε χαρούμενο.

Σε περασμένα χρόνια πολλά της είχανε σφύρι, άλλα κυφιά, γιατί την έφοβούνταν χωρίς να ξέρουν καλά-καλά τό γιατί. "Όσοι τ' άκουγαν δέν τὰ πίστευαν : ποιός τάχα θά έπιχειρούσε να κατακτήση ένα τέτοιο φρούριο ; Λέγανε για κάποιον λοχαγό, ό όποιος δέ φάνηκε πιά. Γυρεύεις ; Αύτη μπορεί και ναν τόν είχε σπάσει στο ζύλο.

Ζούσε πάντα στην έξοχή επιβλέποντας τὰ κτήματά της, που ό άντρας της, άν- θρωπος του γραφείου της, είχε αφήσει τή φροντίδα. Στο σπίτι της καλοτρόγανε, άλλα δέ μπορούσε να γίνη κ' η παραμι- κρότερη σπατάλη. Με άνοιγμένα τὰ ρου- θούνια επιθεωρούσε την κουζίνα, ξέζυγζε στο χέρι τὰ κρέατα, έμύριζε τήν ποιότη- τα του βουτύρου, έράντευε πότε η κότα θά κινή τό αυγό, έκανόνιζε τήν τιμή των διαφόρων τροφίμων, όπως έκρινε έκείνη πιά δίκαια και για κάθε πράγμα εύρισκε πώς νάν τό μεταχειριστή.

Δέ μπορούσαν νάν τή γελάσουν ούτε μέ πεντάρα. Στην ώριμήν της μερα, και όχι αύριο, οι κολλήγες έφερναν τὰ χρή- ματα. Πάντοτε άρχιζαν τις συνειδημένες τους κατεργαρίες : η άγελάδα, ξέρω γώ, που δέ γέννησε, και οι κλώσες που δέ βγάλανε πουλιά, και τό άμπέλι που μά- ρωσε και τούτο κ' έκείνο.

— Φτάνει, Πέτρο, Παύλο η Γιάννη. 'Ο παρās είν' εκεί στην τσέπη σου : βγάλ' τον λοιπόν, κουμπάρε μου. Δέν είνε στην τσέπη ; Πήγαινε τότε νάν τόν βρής. Και γρήγορα : ό καιρός είνε ώραιος για δου- λεύα. "Ας μη χάνομε τήν ώρα μας. "Εμ- πρός !

"Αν ό κολλήγας έπέμενε, του μιλούσε με τόσο θάρρος γελώντας δυνατά, ώστε γελοῦσε κ' αυτός. Κι' όταν γελοῦσε έκεί- νη τό στόμα της ήτανε τόσο μεγάλο που μπορούσε νάν τὰ χάρη όλα. Στο τέλος ό λογαριασμός, ήταν έν τάξει.

Τό ίδιο γινόταν και για τὰ είδη που λά- βαινε.

— Τὰ πουλιά σου είνε πεσσι και κόκ- καλο. Τό καλαθάκι με τό καρδιά ήταν μισόγεμο. Τά μήλα σου είνε σάπια. Τό γάλα σου είνε ξεβουτυρωμένο...

Δέ μπορούσε κανείς να συζητήση μα- ζύ της. "Αράδειξε τις γνώμες της μ' έναν τρόπο που δέν έπιδεχόταν αντίρρηση, άλλα ήταν φιλικός.

"Αν κανένας κολλήγας άρρωστοῦσε έ- τρεχε άμέσως. "Όχι από λύπη της ή για νάν του πάη φάρμακα. "Εμπαινε μες τόν άρρωστο σάν απόστασμα χωροφυ- λαχής.

— "Εμπρός ! θετός. Κύττα κεί τό γυ- ναικωτό ! Μήπως έγω καθόμηνι στο κρεβ- βάτι. Θά παραήπιες η θά παραφάγες. Τι-

ναξε τούς φύλλους σου και πήγαινε σιό χωράφι.

Μ' αυτό τὸ μέσο που μετεχειρίζε- τε, είχανε μια ιδέα τι θά πη νεκρανάστασις. Καμμιά φορά τή φωνάζανε και σε κανέ- να πεθαμένο, γιατί πίστευαν στη δύνα- μί της. "Αλλά κείνη δέν τό κουνούσε. Οι νεκροί δέν τήν ένδιέφερον.

"Ετελείωσε όπως όλος ό κόσμος : πέ- θανε. "Η κηδεία της άφησε εποχή. "Όλα τὰ χωριά είχαν κατεβή, οι σύλλογοι με τὰ λάβρορά τους άέρα οι στρατιωτικοί με τις κάσκες τους. "Η ίδια είχε κανόνισι τὰ έξοδα : καθένas έπήρε ένα ποτήρι κρασί και ένα παξιμάδι οὔτε νά μπεκρο- λιασουνε, οὔτε και νά ξεκολλιασουνε.

Και έκείνη τήν ξανάβρισκαν στις λε- πτομέρειες αυτές, όλοι συγκινήθηκαν και τις εδύθησαν νάν τήν άναπαύη ό Θεός ; είς τας άγκάλας του "Αβραάμ.

"Η κόρη της έπήρε τή θέσι της. Τι δι- αφορά, Θεέ μου ! "Ηταν μια ώραία ψυχή, μόλις σκεπασμένη από τό ανθρώπινο σώμα, λεπτή, ύγρη, σχεδόν διαφανής. "Επίστευε ό, τι της λέγανε, γιατί κ' αυ- τή ήταν άνίκανη να πη και τό πιά άθώο ψέμμα. "Ο πρώτος κολλήγας που ήρθε, συνειθισμένος από τήν άλλη, έδωσε τό λογαριασμό οσοστό. "Ετσι στην τύχη, έρ- ριξε με τρόπο ένα πόνο, πώς τάχα η δουλειά φέτος δέν πήγε καλά, και κυττα- ζε συγχρόνως να μη ξεφουρτώση από που- θενά η πεθαμένη.

— Μή στεναχωριέσθαι, φίλε μου. "Εκείνος έπεριμενε καμμιά κατσάδα, και όμως άκουσε ένα λόγο συμπαιθητικό. "Επί έν τ' έταρτο της ώρας της έλεγε τὰ βάσανά του και τις άποτυχίες του σε τούτο η σ' έκείνο τό είδος, στο τέλος τὰ κατάφερε να δώση κουτσουρεμένο τό λο- γαριαμό.

"Ο χωρικός δέν τό διείδοσε, για νά έ- ποφελ-ταίαι πάντοτε αυτός. "Αλλά και οι άλλοι δέν άργησαν να ξεφουρνήσουν τὸ δάδαφος και ν' άρχίσουν τὸ κάλλιερήν.

Σέ λίγο άρχισε ό πλειστηριασμός. "Ε- πεφτε χαλάζι στο χωριό ίσα με ένα φουν- τούκι, τό χειμώνα που ήταν ό γλυκύτε- ρος άπ' όσους είχαν περάσει. "Επεφτε πάχνη τό καλοκαίρι, χωρς νάν τό κατα- λάβουν. Οι καιροί ήταν δύσκολοι και δέν πουλιάταν τίποτα, ούτε στάρι, ούτε κρα- σί, ούτε πατάτες ούτε ζωα.

— Δέν καταλαβαίνει τι της γίνεται, έ- λεγαν γελώντας.

"Αλλά πρὸ πάντων έπειδή τήν ξέρανε πώς εύκολα συγκινιόταν, της άράδιαζαν ένα σωρό άρρώστειες η γυναίκα, τὰ παι- διά, ό γέρος πατέρας. "Εκείνη έστειλε κρασί, έπλήρωνε τὰ φάρμακα και τὰ δυ- ναμωτικά.

"Ός τόσο τὰ εισοδήματα έμίκρηναν, έλυωναν, εξατμιζόνταν. Κανένας πιά δέν πήγαινε στήν ώρα του, οὔτε βιαζόνταν να φανή ουνεπής. "Αρχισαν να χάνουν τις συνήθειές τους στήν τάξη, που η κα- λή γυναίκα τούς τήν είχε έμπνεύσει. "Ε- πειδή λοιπόν δέν έπαιρνε πιά σχεδόν τίποτα άργησε νάν τούς γυρεύη έλεημο- συνη μ' ένα ύψος άξιολύπητο σά ζητιάνα.

Και σάν ζητιάνα έβλέπε νάν της άρνούν- ται με σκληρότητα.

— Σας παρακαλώ. θά είχα άνάγη από έκάτο είκοσόφραγκα, έν άνάγη άς είνε και τὰ μισά.

— Πενήνταεικοσόφραγκα. Τιλέτε τώρα ;

— Τό λέω, γιατί είμαι άναγκασμένη.

ΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ

Φεύγουν τρεις καθάλαρδες από χαμένη μάχη. Που πών άργοπερπάτητοι ; Που πών οι τρεις μονάχοι ; Τὸ αίμα από τριςβαθες πληγές άστει- ρουτο άναβρούζει και τ' άλογα έρεθίζει. Κι' από τες σέλλες στάζοντας κ' από τὰ χαλινώρια και κορνιαχτό τό αίμα χαράζει άγνόρια Τ' άλογα άργά έλαφρά πατούν τό χώμα [είδ' άλλως τό αίμα θά σφύριζε σά αίφουνας, και θάτρεχε σά ρέμα.

Πών οι τρεις καθάλαρδες κοντά καρβάλα και τὰ λιγόζωα τὰ κορμιά στυλάνουν τό [έναν τ' άλλα.

Μάτια στα μάτια, σκύφτοντας κυτάζον- [τας θλιμμένοι, και λέει καθένas με φωνή στα χείλη απο- [σβυμένη :

— Με καρτερεί η παιδ' όμορφη μια στο [μακρυνό χωριό της.

— "Εγω έχω σπίτι, κ' έχω αύλή και [κήπο καρπισμένο μα πριν της ώρας μου έρημος σε ξένη γή [πεινάει.

— Μόνος μου πόθος και στεργός όπό- [θος του άλλου κόσμου. και τίποτε άλλο, — όμως πικρός και πάλι [δ θανάτος μου.

Κι' άπάνω από τήν πένθημον έκείνη συ- [νοδεία πετούν παραμονεύοντας όρνια μεγάλα τρία κ' ένα με τ' άλλο κωφίζοντας μοιράζων [τό φαί των.

— Αὐτὸν έσύ, κ' αὐτὸν έσύ, κ' έγω θά [φράω τὸν τρένου.

ΛΕΝΑΥ

ΠΑΡΗΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΔΩΔΕΚΑ

Δώδεκα χρόνια γύρευε Να βρω τ' άγαπόροτσι Να κάμω της γειτονίσσας Της Γύφτης τὰ μάγια Κι' ένα πρωί σηκώθηκα Και μου πανε τή Ρούσα Ταχιά θά τήν παντρέψουμε Μ' ένα ξενοχωρήτη. Κι' άν τ' ώρρω τό παληόχορτο Τώρα, τι νά τό κάνω ; Θι τό πετάξω η γίδα μου Νά τό άναχαράξω. —

ΠΙΡΓΟΣ ΑΒΟΡΑΝΗΣ

— Και που θά ντά βρούμε ;

— Δέν ξέρω. "Εχετε τὰ χωράφια.

— Τὰ χωράφια δέ βγάζω τίποτα.

Είνε άλήθεια ότι τὰ χωράφια δέν τις δίνανε τίποτα. Και πίσω της, τήν έβρίζαν χωρίς ντροπή.

Κύττα τί κακιά που είνε ! "Όλο μās γυρεύει λεπτά. "Η άλλη δέ γύρευε, παρά δυά φορές τό χρόνο. Μόνο που τήν άλλην τήν έπλήρωναν.

"Αφου έχασε τήν ύπομονή της και τὰ εισοδήματά της, άπύθνησε σ' ένα δικη- γόρο και άμέσως έπαυσε η καταστροφή. και σε όλο τό χωριό του μιλούσαν για τήν καλή γυναίκα, με τήν όποιαν συνεν- νοούντο τόσο καλά και με τήν όποιαν πήγαιναν όλο ρολόι...

Μετ. Α. Α.

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΡΟΛΛΙΝΑ

"Ε, οέ Χριστέ μουρούση, γιατί τὰ τάλ- λαρα νάν τὰ λένε τάλλαρα και νά μήν τὰ λένε πεντακοσάρια, τίμαι κ' έγω τό σήμε- ρας πλούσιος, νά- χης και συ τὰ κα- τοστάγματα για φο- σανάματα της φο- τιάς σου, οέ Μανιώ άμειλιχτη και δι- πλωμάτισσα, που σ' είδα και κριμά- τισα ! Ναι, ές κ' ο- ρίσει μου, έστ' εινε τό πρώμα, ό φτω- χός κ' η μόρτα του που λέει κ' η γαρ- ματική του Κατε- βαίνη κ' όλο κατε- βαίνε και ποτέ δέν άνεβαίνει τό φωνή- εντο. "Όποιος φτω- χός γεννήθηκε, φτω- χός θε νά ποθάνη, γιατί με τό φιλοκο- κό, σαρμός δέ γί- νεται. "Αμα δέν έ- χεις τήν κάσσα του πατέρα σου, νά ν τήν άνοιξής και να πής φάτε γυναίκες τάλλαρα κ' άφέντες κολο- νάτα, κ' αίμα δέν έχεις μάστο τὰ χιλιάρια να βαρήσις γερές μπάζες, μούντζοτα. Τά λίγα κοντά στα πολλά θά πάνε, παληά κου- βέντα αυτή. Κι' άμα δέν κελαιδιά τό σουγγί σου, δέ σ' έχιμετ' ό άλλος κ' οὔτε μια δε- κάρη σημασία σου άνη-ψύματα ;

Κονήμηση προχτή ένα κοσπεντάριχο κ' έ- δωσα ραντερο της τύχης μου στή ρουλίνα του κ. Διονύσου. Νά βλέπης έκεί νά κυλάη τό χρήμη σά λιναρόπορος. Ποντάρω τό πρώτο τάλλαρο, τζήφος' τό δεύτερο άμόντε' τό τρίτο κάρβουρας' τό τέταρτο σορόκος' στο σούλημο βρήκα σέκο : σά να λέμε τριανταέξε φορές τό πέντε, πέντε τό ένα-ένα, πάντε τό ές-τρία, τρία κ' ένα, ίσον έκάτον δυνόνατα δραμέ. Τής πήρα κ' έστραφη. Τι να σου κανονε όμως τέτοιες φιλοδουλειές ; οὔτε για τή μηχανή που μ' άνέβασε—φορτάκι ήτανε— δέ μ' έφτασε. Δέν τὰ ξέρεις πώς φεύγουνε τὰ μαγκούφια ; "Εδώ παίρνουμε κάθε Σαβ- βατόβραδο ένα τουβάλι μεροκάματα, κ' άμα δέν τσεμπήσω τήν Τετάρδη μπροστάντζα, μάσσημα δέν έχει τό έπαύριο. Γιατί νά μήν είχε τό τάλλαρό μου, πές, άλλα δυά κηδε- κιά κοντά του, ν' άρμέσω δεκαοκτώ χιλιά- δες δραμές—νά βγή τό έξοδο του ναγγελέ ! Γιατί δέν καθόμουνα, θά μου πής, να παιέω κ' άλλο, μήπως και κερδέσω ; Δέ βαρεσόμαι, δέ φοντενούκο μου, έγω δέ μπορώ νά σταυρώσω πάρολη στήν τράπουλα που τήν έχω για κόμισμα και τήν προσκυνάω, κάθε μέρα, και θά κάνω προκοπή στή ρουλίνα, που καταίνε τὰ κατομμύρια σου να πής κί- νηνο ! — Ξηγήθηκα μοντεκάρλος ; ο ΒΛΑΜΗΣ

ΠΥΜ.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ...ΓΙΑΓΙΑΣ

"Όταν παντρεύθηκα με τόν Φρέντυ δέν ήξευ- ρα και πολλά πράγματα, ήξευρα μονάχα πώς τόν άγαπούσα και πώς η εύτυχία μου ήταν να είμαι διαρκώς κοντά του. "Ετσι είνε τὰ περι- σσότερα χωρίτια : παντρεύονται χωρίς να έχουν ιδέα γάμου, οὔτε και συναισθήσ : της εύθυνης που άναλαμβάνουν.

"Όταν έπαντευθήκαμε, έγω ήμου γραμμα- τεύς σ' ένα γραφείο, είς τό όποιοι ό Φρέντυ ήταν διευθυντής ενός τμήματος.

Πριν παντρευθώμε φυσικά έκαιτοκούσα με τους γονείς μου και άπειδή δέν ήμαστε και πλούσιοι έπλήρωνα ένόκιο για τό δωμάτιό μου από τό καιρό που άρχισα να εργαζόμαι.

Πριν παντρευθώμε φυσικά έκαιτοκούσα με τους γονείς μου και άπειδή δέν ήμαστε και πλούσιοι έπλήρωνα ένόκιο για τό δωμάτιό μου από τό καιρό που άρχισα να εργαζόμαι.

Πριν παντρευθώμε φυσικά έκαιτοκούσα με τους γονείς μου και άπειδή δέν ήμαστε και πλούσιοι έπλήρωνα ένόκιο για τό δωμάτιό μου από τό καιρό που άρχισα να εργαζόμαι.

Πριν παντρευθώμε φυσικά έκαιτοκούσα με τους γονείς μου και άπειδή δέν ήμαστε και πλούσιοι έπλήρωνα ένόκιο για τό δωμάτιό μου από τό καιρό που άρχισα να εργαζόμαι.

Πριν παντρευθώμε φυσικά έκαιτοκούσα με τους γονείς μου και άπειδή δέν ήμαστε και πλούσιοι έπλήρωνα ένόκιο για τό δωμάτιό μου από τό καιρό που άρχισα να εργαζόμαι.

Πριν παντρευθώμε φυσικά έκαιτοκούσα με τους γονείς μου και άπειδή δέν ήμαστε και πλούσιοι έπλήρωνα ένόκιο για τό δωμάτιό μου από τό καιρό που άρχισα να εργαζόμαι.

Πριν παντρευθώμε φυσικά έκαιτοκούσα με τους γονείς μου και άπειδή δέν ήμαστε και πλούσιοι έπλήρωνα ένόκιο για τό δωμάτιό μου από τό καιρό που άρχισα να εργαζόμαι.

Πριν παντρευθώμε φυσικά έκαιτοκούσα με τους γονείς μου και άπειδή δέν ήμαστε και πλούσιοι έπλήρωνα ένόκιο για τό δωμάτιό μου από τό καιρό που άρχισα να εργαζόμαι.

ΜΙΚΡΕΣ ΦΑΝΤΑΖΙ

ΛΑΘΟΣ...

— Δέν ντρέπομαι καθόλου ; έχεις μούτρα νά με βλέπης ; "Εχεις ακόμα τό τουνά νά λές "Ερα- σμία σου ; "Ακούς, άκούς, ό ξελώλης και προώ- λης νά μου κινή άπιστία ! Και σὸν ; "Εδώ στην κάμαρά μου ! Και με ποιά ; Με τήν ίδια τήν άδερφή μου ! "Ακούς... άκούς... ό...

— Στάσον, "Ερασμία μου, μήν τό παίρνης έτσι τό πρώμα. Στάσον, για τό Θεό, να σου έξηγήσω... Σου άρκίζομαι σά μάτια μου πώς δέν τό έκανε ξεπετιχέδες, δέν τό ήθελα...

"Όχι, δέ με βιασε κανείς, άλλα έμπε πα- ρεξηγήσει. Νά, στάσον νά ιδής : έχις τό βρα- δάκι, καθός μ'ήκα στην κάμαρά σου κ' ήτανε καταβαρμένος οι κουκίνες, μέσ στο μισοσούταδο, δέν δέκοινα πώς ήτανε η άδελφή σου κ' όχι σου που κοιμότανε σαλιωμένη και μισόγυμη στο ντεβάν. Κ' τ'ιμ άρχισα να τήν χαίθευο και μι- σοξήτηνος, οὔτε κ' αυτή π.ν περιέμενε τόν δικό της κατάλαβε τίποτε, παρά μ' άγκάλιασε κ' άρχισαμε νά φιλοτιμούμε. "Όταν έκαταλάβαμε τό λάθος μας, ήταν πολύ άργά πιά για νά σταμα- τήσουμε, κ' έταν έμπίηκες έσο, ακόμα πιά άρ- γότερα. Αυτό είν' όλο.

— Μάλιστα, και θαορείς τώρα πώς μ' απο- κοίμοσε ! Αυτά τ' άκούω βεροδ' έγω, γιατί είνε προσόσεις έν άμαρτίας, "Οτε θίλω νά σε ξαναί- δω σά μάτια μου.

— Μα στάσον, βρέ "Ερασμία μου, μήν κινής έτσι. Σκέψου λίγο ψύχραμα, δέν έκαμα κανένα έγκλημα. Μα στο κάτω-κάτω της γραφής κ' έπίτηδες νά τούκαμα, δέν ήτανε καμμιά ξένη... με τήν άδερφή σου ήτανε, δέν είνε τόσο σοβαρό.

— "Α, οὔτε έτσι ; δέν τό βρολίσκε σοβαρό ;

— Μα βέβαια, οίκογενειακός σας φίλος είμαι μεταξύ μας δά μείνη.

— Και δέν μου λές, κύριε άν σ' άπατήσω έγω με τόν άδερφό σου, δέν θά θυμώσης έσο ;

— Σε βεβαίω όχι.

— Καθόλου.

— "Απολίτως.

— Σοφάρος τό λές ;

— Σοβαρότατα και σόό θίμο και γελαπώς μάλοια άν θίλεις.

— Καλά, τότε θά πάω κ' έγω αύριο νά σ' άπατήσω με τόν άδερφό σου για να σε έκδικήθω.

— Ευχάριστος, όποτε θέλεις... Ξέρεις μόνο ποιο είνε τό δυναότερο !

— Ποιά ;

— "Οτι δέν έχω άδερφό !

ΠΥΜ.

ΠΥΜ.

ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥ ΒΑΖΟΥ

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

— Θά βάλης κάλη, άνδρα μου ; έρωτῆ η κ. Βάζου τόν σύγγον της.

"Ο κ. Βάζος πετιέται από τήν πολυθρόνα κ' άνέκραξε :

— Μπαβρό, μωρέ γυ- ναίκα. Καρό είχες νά τό κάνης.

— Τι νά κάνω ;

— Τό καλαμπούρακι. "Η κάλη κ' ό κάλης, δη- λαδή ό κάλιτικός. "Όχι, όχι, όχι. Τούτο πάλι είναι ντεμι σαϊζόν.

— Θά έκτεθής λοιπόν ; τόν έρωτῆ η γυναίκα του.

— Θά έκτεθώ, άλλα δέν ξέρω που νά έκτεθώ βρέ γυναίκα. Σέ ποιά έπαρσία.

— Νά έκτεθής στα "Ψαρά που θά ίσχύση τό πλειοψηφικόν.

— "Αυάν ! γαυριζέ ό κ. Βάζος. "Ψαρά, "Ψαρά, όχι, "Ψαρά, με τή βαρκούλα που τρα- βιάς γαλά-γαλά. Αυτό πάλι θά τό φυλέσω για τόν χειμώνα. Νά τό λέω και νά ζεσταί- νομαι !

"Ο κ. Σφιριτζιλόνης

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ

ΦΑΜ - ΝΤΕ - ΣΑΜΠΡ

Λουλικό ; Τι έκανε λέεις ; "Ακόμα καλέ, δέ μάθανε σ' αυτά τὰ νέα πλουσιόπιτα να λένε τόν άλλοτε με τό σωστό του όνομα... φάμ-ντε σάντρε !, Βουή μουε, είμαι όπως σίς τό λέω : Φάμ-ντε-σάντρε ! Στόχοροί μου μ' έλέγανε Κα- τέρινα, η κυρία με φωνάζει Κατίνε, ό μεγα- λος κύριος Κατέη και ό μικρός, που είνε φοι- τητής... αυτός άσαι ! Με λέει Κατίνε !

"Η εργασία μου είνε... πολυσυζητές, λέει ό νέος κύριος. Τι έχει νά πη αυτό ; Στάνον τὰ κρεβ- βάτια, νύνη τήν κυρία, πηγαίνο τὰ ραβασάκια, κρηφαιόσά και κυτάσο άπ' τήν κλειδαρότρυπα. Και τί παλένω ; "Οτε έκά- τον είκοσι ! "Ας μήν είχα τὰ... περμπούρι !, Δέ θά καθόμουνα μια στιγμή.

"Γλεντάω, κάνω χάρς ό- μως. Παρατηρημένο αυτό : Σ' όποια σπία η γιατσός είνε νέος, η κυρία άρρω- σταίνε όλοένα. "Η δική μου τώρα πέφτει κάθε τρεις και λίγο. Είνε, λέ- ει, καλέ, άνεμική ;

— έγκράσεως !... Ξύλο που θέλει ! Αυτό στο χωριό μου τό λέμε άδιαντρο- πία, να κλείνεται με τό γιατρό. Κι' ό νέος κύριος, όρες όρες, είνε κ' αυτός τό ίδιο ά- ναιμικός έγκράσεως. Και με φωνάζει στήν κάμαρά του. "Αλλά τρώει σοφλιές !

"Εγω η κυρία ; Ξάσκον κύριε τόν λαόν σου μ' αυτή τή γυναίκα ! "Όλο θέλει να της βά- ρει, λέει, τό θερμόμετρο. Κι' αυτός, τό βγά- ρει από τήν τσέπη του, σηκώνεται τό χυ- πάσι, τό χυπάσι, τήν ξεσκονάζει, τό βάσει όπως πρέπει και περιμένει να ιδή. "Αλλοτε όμως δέν περιμένει τίποτε. Και καθώς είνε κ' αυτός άναμικός έγκράσεως—άχ Βαγγελί- στρα μου !...—γίνονται άνοη κάτου.

Αυτό που δέ χωνεύο λοιπόν, είνε σόό γε- λος τὸ χρόνον που μάς έστειλε ό κύρ γι- ατσός ένα λογαριασμό δυά χιλιάδες δρακίσιες δραχμές για τις βίτζιές του στήν κυρία. "Ο κύριος μουρούριες :

— Δέν πολλά μάς τὰ λέει, Εύλαλία, είπε της κυρίας.

— "Όχι ό καμηνός, Μενέλαι ! "Εφέτος έρ- γάστημε για τήν ύγεια μου, τού κάνει η μου- σίτσα, πρέπει να πληρωθῆ !

Τι της πληρώνετε ;

— Τι κάνης, Καστομαρόκο, όταν πιό- σθη πυραγιά ;

— Φονιάζω.

— Τι φωνάζεις ;

— Παύσαστε πῆρ !

Η ΚΙΚΗ

— Τι κάνης, Καστομαρόκο, όταν πιό- σθη πυραγιά ;

— Φονιάζω.

— Τι φωνάζεις ;

— Παύσαστε πῆρ !

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ

ΥΠΟ ΛΙΔ

(Συνέντευξη εκ του προηγούμενου)

— «Ε; ήμεεις αι γυναίκες είμεθα πονηραί.
— Άλλα πώς, λέγς λοιπόν, Ζεϊνέπ χα-
νούμ, διηγήσου!.. άνέκραξαν ες περιτροπής
και αι τρεις οδαλλισσαι.

Ο Τυγράν, εύθεθίς εις αδιέξοδον πλέον,
διηγήθη λεπτομερώς ολόκληρον την ιστοριαν
του, με μόνη την διαφοραν ότι διηγήρησε
το όνομα της Ζεϊνέπ, παραστήσας έαυτον ως
θαλαμηπόλον μεσηυμένην εις τους έρωτας
της δεσποίνης της!

Αι τρεις οδαλλισσαι ήκουσαν απλήτως την
αφήγησιν του Τυγράν, δεν έβράδυναν δέ να
δακρυσουν διά την τύχην της άτυχους Καί-
σιν. Οτε δε έτελειωσεν ουτος, ένθουσιασθεί-
σαι εκ της άτακαρνήσεως, ήν απέδωκεν εις
εαυτον, διά της υποδόλψεως των έρωτων
της δεσποίνης του, έσφιξαν θερμώς την χει-
ρα του και τον συνεχάρσαν διά φιλημάτων.

— Και ήτο ώρταος λοιπόν αυτός ο Άρμέ-
νιος; ήρώτησεν ή Έμινέ, διά να θυσιασθή
δι' αυτόν μετ Σουλτάν.

— Πολύ ώρταος, χανούμ.

— Μά τόνον ώρταος, όστε να τους γε-
λάση όλος μεσημφισμένος εις γυναίκα;

Ο Τυγράν έννευσε καταφατικώς και ήγα-
κάσθη να χαμηλώση το βλέμμα διότι δεν
διέφηνεν εις αυτόν ότι οι ορθάλομοι της
Γκιουζέλ προσκολληθήσαν επί της μορφής
του κατά τρόπον έξεταστικόν και παρα-
δόξον.

Ητο καιρός ν' άποσπάση την προσοχήν
των εκ του άτομου του, διότι πάσα άποκά-
λυψις θα ώθει αυτόν εις άπειρον ολεθρον.

Ο άπειλόν αυτόν κίνδυνος, επανέφερον
εις αυτόν ολόκληρον την διαταραχθείσαν
διάνογιαν του πνεύματός του.

Η Γκιουζέλ μάλιστα ειχεν άρχισει να ξε-
καίη δι' ύπόπτου βλέματος τας χειρας του
και νός έξογκώσις του στήθους του. Ίσως
μετά τινας στιγμάς θα ήτο πλέον άδάνατον
να κινήη το φίλον του από τας τρεις εκεί-
νας νεοσας και φιλοπότους γυναίκας.

Άνελαβε λοιπόν κατάλληλον ύφος και
είπε:

— Καί τώρα, επειδή μου εκάματε άδελ-
φαί μου τόσην μεγάλην εκδοούλειαν και σας
χρεοστώ την ζωήν μου, θα σας άποκαλύψω
και ένα άλλο άκόμη μυστικόν, πού εαν θε-
λήσετε να το άκούσετε με φρόνησιν, θα σας
κάμη εντυχιμένους και θα ήμφορέσετε να
εύρεται και σεις όπως θέλετε την χαράν της
ζωής; πού την ζητείτε και δεν την έχετε.

Αι τρις οδαλλισσαι παρέμειναν έκθαμβοι.

— Άχ! Έκαμεν ή Γκιουζέλ, της οποίας
ή προσοχή απασπάσθη ταχώς εκ του Τυ-
γράν δια της άναμνήσεως της εγκαταλή-
ψεως του μηκέτ. Διά να καρδίσωμεν την ζωήν
πού θέλομεν, χανούμ, πρέπει να είμεθα
πλούσιοι. Άς είχομεν χρήματα και εγώ
ήξουσα πώς την γλυτεύω την ζωήν.

Ο Τυγράν, εις την άπάντησιν ταύτην,
ένόησε πλέον ότι ειχεν έξασφαλισει την σω-
τηριαν του.

— Χρήματα θέλετε; ήρώτησε ζωηρώς.
Λυκόν, το καλόν πού μου εκάματε δεν θα
σας το πληρώσω εγώ, θα σας το πληρώση
ο Άλλάχ.

Αι γυναίκες παρετήρησαν αλλήλας έκ-
πληκτοι.

Ο Άρμένιος εξηκολούθησε:

— Μέσα εις την ύπόνοιον ένεινην ύπαρχει
όλος ο θησαυρός της Τζελιμέ.

Ο θησαυρός της Τζελιμέ! άνέκραξαν και
αι τρεις ταυτοχρόνως.

Ο νεανίας έννευσε καταφατικώς.

— Πολλά, πολλά χρήματα; ήρώτησεν ή
Γκιουζέλ.

— Πολλά, χανούμ, άμέτρητα.

— Πού εινε; θέλω να τον ιδώ, ειπεν
αυτή έγειρομένη.

Και στερεομένη προς τας άλλας, συνεπλή-
ρωσε περιχαρώς:

— Πάμε!.. πάμε να ιδούμε!..

— Όχι, όχι, άπήτησαν ή Έλμας και ή
Έμινέ.

— Τότε πηγαίνω εγώ, Ζεϊνέπ χανούμ!
άνοιξε την θύραν.

Και σύρουσα τον Τυγράν εκ της χειρός
έφερον αυτόν μέχρι του τοίχου.

Ο Άρμένιος ήνώθει ότι μόνον ή άποκά-
λυψις του θησαυρού θα έξηγαράλιζε την σω-
τηριαν του και την φυγήν του κατά την
νύκτα.

(Άκολουθεί)

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑ ΚΑΚΟΡΟΙΖ ΚΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Κληθέντες εις Χάρβην διά κατεπείγουσαν
έπόθεσιν ο Ντεζιρέ Προυνάλ και ο φίλος του
Μωκουά, ώρισαν τόπον συναντήσεως ένα
πρωί στο μεγάλο σταθμό του Σαιν- Λαζάρ.

Εφθάσαν σχεδόν συγχρόνως λαχανιάζοντας
και με το πρόσωπο μουσικμα από τον ιδρώ-
τα, στις 8 και 28', δηλαδή ένα λεπτό μόνον
πρό της κανονικής αναχωρήσεως του έξιπρό-
σου.

Μόλις αντίλασαν μία γόηγοση χειραψία
και ώρμησαν προς τον υπάλληλον τον επι-
φορτισμένον την εξέλεγειν των εισιτηρίων.

— Ω! Ω! Έκαμε ο άνθρωπος αυτός μει-
διών δεν εινε άνάγκη να τρέχατε έτσι, δεν άρ-
γήσατε. Το τραίνο της Χάρβης δεν έκοιμά-
στηκε άκόμη.

— Δεν έτοιμάσθηκε το τραίνο της Χάρβης!
εφώναξε άπορών ο Μωκουά. Μά αυτό θα φύ-
γη σ' ένα λεπτό...

— Κα-νο-ν-ν-...ώς, ίσως παρετήρησεν ο ε-
λεγκτής.

Άλλά παρα-μα τι-κώς ώρισμένως όχι!..
— Τότε λοιπόν πότε θα φύγη; ρώτησε ο
Προυνάλ κατάπληκτος.

— Ω! Ω! Έκαμε ο άνθρωπος αυτός μει-
διών δεν εινε άνάγκη να τρέχατε έτσι, δεν άρ-
γήσατε. Το τραίνο της Χάρβης δεν έκοιμά-
στηκε άκόμη.

— Δεν έτοιμάσθηκε το τραίνο της Χάρβης!
εφώναξε άπορών ο Μωκουά. Μά αυτό θα φύ-
γη σ' ένα λεπτό...

— Κα-νο-ν-ν-...ώς, ίσως παρετήρησεν ο ε-
λεγκτής.

Άλλά παρα-μα τι-κώς ώρισμένως όχι!..
— Τότε λοιπόν πότε θα φύγη; ρώτησε ο
Προυνάλ κατάπληκτος.

— Ω! Ω! Έκαμε ο άνθρωπος αυτός μει-
διών δεν εινε άνάγκη να τρέχατε έτσι, δεν άρ-
γήσατε. Το τραίνο της Χάρβης δεν έκοιμά-
στηκε άκόμη.

— Δεν έτοιμάσθηκε το τραίνο της Χάρβης!
εφώναξε άπορών ο Μωκουά. Μά αυτό θα φύ-
γη σ' ένα λεπτό...

— Κα-νο-ν-ν-...ώς, ίσως παρετήρησεν ο ε-
λεγκτής.

Άλλά παρα-μα τι-κώς ώρισμένως όχι!..
— Τότε λοιπόν πότε θα φύγη; ρώτησε ο
Προυνάλ κατάπληκτος.

— Ω! Ω! Έκαμε ο άνθρωπος αυτός μει-
διών δεν εινε άνάγκη να τρέχατε έτσι, δεν άρ-
γήσατε. Το τραίνο της Χάρβης δεν έκοιμά-
στηκε άκόμη.

— Δεν έτοιμάσθηκε το τραίνο της Χάρβης!
εφώναξε άπορών ο Μωκουά. Μά αυτό θα φύ-
γη σ' ένα λεπτό...

— Κα-νο-ν-ν-...ώς, ίσως παρετήρησεν ο ε-
λεγκτής.

Άλλά παρα-μα τι-κώς ώρισμένως όχι!..
— Τότε λοιπόν πότε θα φύγη; ρώτησε ο
Προυνάλ κατάπληκτος.

— Ω! Ω! Έκαμε ο άνθρωπος αυτός μει-
διών δεν εινε άνάγκη να τρέχατε έτσι, δεν άρ-
γήσατε. Το τραίνο της Χάρβης δεν έκοιμά-
στηκε άκόμη.

— Δεν έτοιμάσθηκε το τραίνο της Χάρβης!
εφώναξε άπορών ο Μωκουά. Μά αυτό θα φύ-
γη σ' ένα λεπτό...

— Κα-νο-ν-ν-...ώς, ίσως παρετήρησεν ο ε-
λεγκτής.

Άλλά παρα-μα τι-κώς ώρισμένως όχι!..
— Τότε λοιπόν πότε θα φύγη; ρώτησε ο
Προυνάλ κατάπληκτος.

— Ω! Ω! Έκαμε ο άνθρωπος αυτός μει-
διών δεν εινε άνάγκη να τρέχατε έτσι, δεν άρ-
γήσατε. Το τραίνο της Χάρβης δεν έκοιμά-
στηκε άκόμη.

— Δεν έτοιμάσθηκε το τραίνο της Χάρβης!
εφώναξε άπορών ο Μωκουά. Μά αυτό θα φύ-
γη σ' ένα λεπτό...

— Κα-νο-ν-ν-...ώς, ίσως παρετήρησεν ο ε-
λεγκτής.

Άλλά παρα-μα τι-κώς ώρισμένως όχι!..
— Τότε λοιπόν πότε θα φύγη; ρώτησε ο
Προυνάλ κατάπληκτος.

— Ω! Ω! Έκαμε ο άνθρωπος αυτός μει-
διών δεν εινε άνάγκη να τρέχατε έτσι, δεν άρ-
γήσατε. Το τραίνο της Χάρβης δεν έκοιμά-
στηκε άκόμη.

— Δεν έτοιμάσθηκε το τραίνο της Χάρβης!
εφώναξε άπορών ο Μωκουά. Μά αυτό θα φύ-
γη σ' ένα λεπτό...

— Κα-νο-ν-ν-...ώς, ίσως παρετήρησεν ο ε-
λεγκτής.

Άλλά παρα-μα τι-κώς ώρισμένως όχι!..
— Τότε λοιπόν πότε θα φύγη; ρώτησε ο
Προυνάλ κατάπληκτος.

— Ω! Ω! Έκαμε ο άνθρωπος αυτός μει-
διών δεν εινε άνάγκη να τρέχατε έτσι, δεν άρ-
γήσατε. Το τραίνο της Χάρβης δεν έκοιμά-
στηκε άκόμη.

— Δεν έτοιμάσθηκε το τραίνο της Χάρβης!
εφώναξε άπορών ο Μωκουά. Μά αυτό θα φύ-
γη σ' ένα λεπτό...

— Κα-νο-ν-ν-...ώς, ίσως παρετήρησεν ο ε-
λεγκτής.

Άλλά παρα-μα τι-κώς ώρισμένως όχι!..
— Τότε λοιπόν πότε θα φύγη; ρώτησε ο
Προυνάλ κατάπληκτος.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΥΠΟ ΙΩ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέντευξη εκ του προηγούμενου)

«Όχι όχι έλεγεν ή θερμή μελαχροινή, εγω-
ν' άπαρηθώ τη φίλιά μας; Δέ έξρω τι θα
κάμης εσύ, άλλ' εγώ, μαγαζι να μου βάλου-
νε στο λαιμό, την (άνοιγμα την άδελφή μου
Μαριώρα.

— Εύχαριστώ, Δέσπω μου, κέγώ το ίδιο,
ειπεν ή Μαριώρα με φωνήν, την όποιαν εδó-
νει μολία συγκλήσις.

Μετά μικράν δε σιγήν ειπε:

— Μά τί ειπαν αυτοί οι άνθρωποι; Νά μα-
λάσουν έτσι χωρίς αίτιαν, χωρίς τίποτε!

Την αυτήν ερώτησιν άπάντησαν άπέπειτον
εις εαυτήν και Δέσπω. Άλλά τώρα, όπε
ειχε παύσει ή ταραχή και ή σύγχυσις του
πνεύματος αυτής, έμνησεν την άφροσιν της
αίφνης έκείνης ήριδος. Ο Λαγταράκης,
άπό του τοκετού της Μαριώρας, δεν έπαιε να
την ένοχλή με λόγους και χειρονομίας, από
τινών δε ήμερών βλέπον την έπίμονον αντί-
στασιν της; της ειχεν ειπει, ότι έβραβύθη την
Μαριώραν, και ότι ήτο πρόθυμος να πάρη
αυτήν.

— Νά με πάρης; ήρώτησεν ή Δέσπω έκπι-
κτος. Καί τη γυναίκα σου;

Ο Τάκης έγέλασε.

— Τη γυναίκα μου; Δέ βαριέσαι. Τόπισε-
ψες κι σ' οπως την πήρα σ' άλληθειας.

— Άμέ; εραούλη-εν ή νεάνις εν καταπλήξει.

— Τι άμέ; Όλα θέλει να τα έξέρη; Δεν εινε
γυναίκα μου, νά Τη ήθελες να πάρω για να
την κνταφίρω; Ένα ψευτικο παπά, δύο στέ-
φανα και «Ήσαϊα χόρευε»...

— Άλλ' ιδών ότι ή άποκάλυψις έπροξένησεν
έναντιαν της; έπίδωκομένης έντύποσιν, έγέ-
λασε εκ νέου. Τί εύκολόπιστη πού ήταν αυ-
τή ή αρσενία! Τώχαμς άμείως.

— Σούχαράτσα, σέ δαμάλι, για να δώ ως
που φθάνει ή κουταμάρα σου, προσέειπες
γελών βεβιασμένον γέλωτα.

Η Δέσπω όμως δεν μετεπίθετο πλέον,
διότι ένθεμιεστο και τους ύπανιγμούς του
Τζερεμέ. Η δυστυχής φίλη ειχε γελνη θύμα
άτιμου άπάτης.

— Εν τούτοις ο Λαγταράκης της όπέσχετο
να πάρη διαζύγιον και τα νυμφευθή αυτήν.

— Επειδή δέ ή Δέσπω, εν τη άναγκάστικη της,
του ειπεν ότι δεν έδιδε το νύχι του Παύλου
της να πάρη ολόκληρον, ο Άριστοτέλης ή-
πέκλεισεν ότι θα τον έσοκότωνε τον καπετάν
Σαράκαν, τον όποιον δεν έχόνησεν, διότι
τουμπαινε τς τη μύση με τα γιατλίκια του.

Δεν έπρεπε να τον περράζουν, γιατί δεν ειχε
κάμη φονικό άκόμη και τον έτραγαν τα χέρια
του!

— Άλλά τι το ύφελος να όμολογήση τώρα
πάντα ταύτα προς την δυστυχή Μαριώραν;

— Θα ήθελε την δυστυχίαν και τα θλίψεις
της χωρίς κανέν ύφελος. Έπρωτίμως λοιπόν
να έξακολούθησιν οι πάπες. Έν πάση περι-
πτώσει αυτή δεν συνήγει εις τας άπιστίας
του Λαγταράκη. Οθδδ ήγον άνήσυχη διά τας
άπειλας αυτού κατά του Παύλου της.

— Ειχε νυκτώσει, διαν έφθασαν εις την κα-
τοικίαν της; Μαριώρας, άλλ' ο Άριστοτέλης
δεν ήτο εκεί.

(Άκολουθεί)

υπάλληλο πού περνούσε τι ώρα εφθασε εδώ
το έξεπρός πού επρόκειτο ν' αναχωρήση χθές
το πρωί, από το Παρίσι στις 8 29;

— Δεν εφθασε, κύριε.

Ο Ντεζιρέ Προυνάλ άρχισε να άναπνήη:

— «Θά έκέρδιζε το στοίχημά του άρα γε»;

— Δηλαδή επανέλαβε νοηλώως ο υπάλλη-
λος, έκπαθε κάποια μικρή καταστροφή, τρία
χιλιόμετρα μακριά άπ' εδω... Συνεκρούσθη
με κάποιο άλλο τραίνο... Σχεδόν όλοι οι επι-
βάται έφρονεύθησαν ή επληγώθησαν.

— Ω! Θεέ μου, τι μου λέτε;... Κι' ο καπ-
νός ο Μωκουά πού...

— Επερήμεσας κανένα, κύριε; ρώτησε με
έν;καρένον. — Μά τότε να, πηγαίνετε να δητε
πεντακόσια μέτρα από δώ, σ' εκείνο το μικ-
ρό κτίριο... Έκει έβαλαν τα θύματα...

— Ε, τάδε; εφώναξεν ο Πουνάλ σφίγγων
πέντε λεπτά αργότερον το χέρι του Μωκουά,
ο όποιος ήτο έσπληκμένος σ' ένα κρεβάτι
με σπασμένο το άριστορό ποδι. Δεν στάλαγα
πώς θα πτάσση πρώτος στη Χάρβη και ότι θα
χάσση το στοίχημά σου;

Μεταφ. ΑΓΓΕΑ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

(50 λεπτά ή λέξις)

Νεαρό προσφυγόπουλο ζητεί αλληλο-
γραφίαν με δεσποινίδας καλών οικογε-
νείων. Σκοπός ύ.τι επακολουθήσει. Γρά-
ψατε Β. Τσουκαλάν διά Παναγιώτην
Φωτιάδην Νέα Ίωνία Άθηνών.

— Rennette ευγε! δέξου τά ειλικρινή
μου συγχαρητήρια Α. Σ.

— Γεώργιο Σέ εύχαριστώ θερμώς δι'
εσχάς σου. Πάντα ή ίδια Β. Σ.

— Νεαρός φοιτητής ζητεί αλληλογρα-
φία με κορίτσια μορφωμένα. Γράψατε
Τάκην Λάκην Poste Restante Άθηνας.

— Νεαρός σπουδαστής ζητεί αλληλο-
γραφίαν με άνεπτυγμέ-ες δεσποινίδες.
Γράψατε Δ. Φ. Ρ. Γ. Άθηνας.

— Πληγωμένο πουλί. Γειά σου, Με
λαχιάρα έπηρα το γράμμα σου και έχά-
ρην διά την ύγίαν σου δι' ήν τόσον
άνησυχία, Φόβοι σου τελείως άδικαιο-
λόγητοι. Έμμένω εις τους όρκους μου.

Γράφε τακτικά και μη στενοχωρήσαι.
Προσεχώς θα γνωρίσω άριξίν μου. Πάν-
τα δικός σου Σ. Γ.

— Μαργκό. Προτιμώ ύδω Βιβή τέλος
Δεκεμβρίου. Έάν τότε ή βραδύτερον ά-
δυνατής, πηγαίνε τώρα και έχρημαι ένα
Σαρβατωκόριαικο. Προ όριστικής άπο-
φάσεως γιά γραφείο, γράψτε λεπτομερέ-
στατα. Τάκτιος.

— Νέος μορφωμένος ζητεί αλληλο-
γραφίαν Έλληνιστί, Γαλλιστί, ή Άγ-
γλιστί με δεσποινίδας 15—19 έτών.
Γράψατε Α. Α. Α. Ρ. Γ. Ένταύθα.

— Φανταράκι πολύ μορφωμένο και
δι' σπουδαστής έλλείκων στα σύγενή αι-
σθήματα μορφωμένων κοριτσιών προς
παρηγορίαν της μοναξιάς του ζητεί αλ-
ληλογραφίαν με κορίτσια πανταχούθεν.
Μάνος Τσαγκαρόπουλος Ρ. Γ. Ήρά-
κλειον Κρήνης.

— Ζητώ μικρή και ιδανική φίλη με
άγνη αισθήματα και τρυφερή καρδιά.
Στρατός Έλευθεριάδης Ρ. Γ. Πειραιά.

— Μαργκό. Στη Βιβή δεν έγγραφα επειδή
δεν της βλέπεις. Αί επιστολαί θα έχουν
άρχικά όνόματος και διεύθυνσι μου.
Στη «Σφαίρα» στέλλω Κυριακήν γράφε-
λοπόν το Σάββατο. Ένωθουσα υπόθεσιν
χωροφύλακος. Είμαι τρομερά άνηχο-
λημένος; εύχαριστώ πού με βοηθείς τόσο
πολύ' δυστυχώς δεν μπορώ για ανταπό-
δοση παρά μόνον να κάνω ό,τι σ' εύχα-
ριστεί. Τάκτιος.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Το γραφείο της «Σφαίρας» άναλαμβάνει
έν τίν διαβρίσαιν επιστολών εκ μέρος
των ένδιαιφερομένων προς διάσποιν εκ
Κανονιστησπόλεως Νοομάντην και πνευ-
ματιωτήν διαμένοντα εν Άθηναις. Πλή-
ρες φώς εις όλα τα οικογενειακά μυστήρια.
Πνευματικός, άνωτιστός, τραπέζισκ.
Ψυχολογία παντός άτόμου επί τη βόσει
του γραφικού χαρακτήρος.
Συγγενήσιν δι' αλληλογραφίας. Άπαν-
τίσους ταχίαν και άκριβείς. Πλήρης νο-
οσκοπία. Γράψατε: Νοομάντην, γραφεία
«Σφαίρα» έσοκλειοντες δραχμής 10 εις
έκαστην επιστολήν.

Είς τους έπιθυμούντας να άδρουν άπαν-
τίσους δι' ιδιαιτέρας επιστολής και όχι διά
της σήλας, καθίσταται γνωστόν ότι δέον
να έσοκλειουν εις διπλούν το όρισθέν άν-
τίμισον.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ:

ΙΙΛΗΓΩΜΕΝΟ ΝΑΥΤΑΚΙ. Η εν
λόγω δεσποινίς φαίνεται ότι θα σας άγα-
πήση. Πάντως λίγο άργά. Πλήρη επιτυ-
χίαν θα έχετε εις τον έρωτα σας.

ΝΥΚΤΟΛΟΥΛΟΥΛΟΝ Δέν πρέπει

Ο ΒΑΠΤΙΣΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΗΙ ΑΤΘΙΔΕΣ ΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ «ΣΦΑΙΡΑΝ»

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Είς τά γραφεία της «Σφαίρας» πωλούνται
τά κάτωθι βιβλικά μυστοσημήματα:

ΤΟΜΟΙ «ΣΦΑΙΡΑΣ»
2ου, 3ου, 4ου, 5ου δου και 7ου έτους
έκαστ. Δρ. 10

ΕΡΓΑ Σ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ
'Ηρώ και Λεάνδρος έκαστον Δρ. 15
'Ιουδήθ » » 15
'Ενα φιλή στο σκοτάδι » » 25
'Άσμα άσμάτων » » 25

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΦΑΙΡΑΣ
Γέρμα » » 4
'Άγκαθάγγελος » » 4
Φιλολογικόν ήμερολόγιον » » 10
'Ο γάμος της Γρηάς) κωμωδία » 3
Παντόφλας » » 3
Τό Φρενοκομείον » » 3

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΓΝΩΣΕΙΣ
Μέγας οδηγός καλλονής » » 30
Οικιακή μαγειρική » » 15
Μαγειρική-Ζυχαροπλαστική » » 25

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
Κασσιανή, » » 50
Τό φρικτόν λάθος » » 10
'Η Γενοδέφα, μικρή, » » 10
'Η Γενοδέφα, μεγάλη, » » 25
'Η Γκόλφω. Περσσιάδου, » » 15
'Η Έσμέ » » 15
'Ο χορός του Ζαλόγγου » » 15
'Η κόκκινη μάσκα » » 15
'Ο κόκκινος διάβολος » » 15

'Η γυναίκα, τά χαρτιά και τό
κρσί » » 15
'Η μπτέρα του άγ. Φανουρίου » » 15
Πάπισσα 'Ιωάννα » » 30
'Η όρχοντιοσ της Σμόρνης » » 20
Λυκογιάννης » » 20
Μαρία Πενταγιώτισσα » » 40
Κυρία με τά Καμείλας » » 20
Καρδιά της Μάννας » » 50
Μαύρη μάσκα » » 40
Γιάννης, Πόλ Δε Κόκ » » 20

'Οδηγός καλής συμπεριφοράς,
Χρυσόδοτος » » 30
'Οδηγός καλής συμπεριφοράς,
Χαλίμ, σελίδες 700 » » 40

ΔΙΑΦΟΡΑ
Τά 52 παραμύθια » » 7
'Ο Φιδάκ » » 6
'Ο Μπερτόλδινος » » 7
'Ο Ροβινσών » » 7
Μυθολογικόν Συντάμα » » 4
'Οδοιπόρος του Σούτσου » » 10
'Ο κακούργος Πετμεζάς » » 10
Τά άνέκδοτα του Βασιλέως
Γεωργίου » » 7

'Η Άρετούσα, Πολ. Δημητρα-
κοπούλου » » 15
Τά Μυστικά Καλλονής » » 25
Τά Μυστικά του άποκτέν πε-
ριουσίαν » » 25
Φυσιγνωσία » » 25
Γιά να μάθετε να όνωτιζετε » » 60
'Υγιεινή ήδονών - τέρψων » » 30
'Η ψυχολογία του έρωτος » » 25
'Ερωτική επιστολογραφία » » 15

Τό αντίμισον στέλλεται προς τον διευθ-
νή της «Σφαίρας» κ. Άντ. Μ. Σωφίγον,
άγιο Κωνσταντινον 7, Άθηνας.

Τά άνωτέρω, άποστελλόμενα εις τό έξω-
τερικόν, έπιβαρύνονται με δραχ. 5 έκαστον
τά μεγάλα και δραχ. 2 τά μικρά.

Διά τους άγοράζοντας χονδρικής γίνεται
έκπτώσις 20 ο).

ΕΒΕΒΑΙΩΘΗ ΠΛΕΘΟΝ ΕΠΙΣΗΜΩΣ

ΥΠΟ ΤΩΝ ΥΠΟΥΡΓΕΙΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΝΑΥΤΙΚΩΝ

Ότι οι τελειότεροι ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ

Νεφρεπίδεσμοι, όρθοπεδικοί επίδεσμοι. Ζώναι παντός είδους κοιλεπίδεσμοι, άνα-
ζωστήρες, εινε του επί της οδού Αϊδίου 30 (πλησίον πλατείας Δημοπρατηρίου)
εργοστασιοί

ΙΩΑΝΝΟΥ Α. ΣΙΓΑΛΑ

ΟΙ ΠΟΝΗΡΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Χατζηαβάτης.—Βρέ τι κάνεις αυτό, θά πνιγής. Πώ! πώ! άλοιψε τά μάτια του και τά μοιστόνια του.

Καραγκιόζης.— Έγώ μωρέ δε πνίγουμε στο νερό και θά πνιγώ στο φαΐ.
Μπέης.— Γιαρό νι, έλα δώ παιδί μου να σε πληρώσω, διότι κατά που βλέπω θά γίνουμε ρεζίλι μ' αυτόν τόν ουρακοτάγκο.

Γιαροόνι.— Είς τας διαταγάς σας άφεντικό.

Μπέης.—Τι χω στούμε παιδί μου; Γιαροόνι Τρι άντα πέντε γρόσια.

Μπέης.— Πάρε παιδί μου σαράντα τά πέντε για μπουρ μπουρά (Πρός τόν Χατζηαβάτη και Καραγκιόζη.) "Ε! λοι

πόν να πηγαίνουμε Μπούγιουρουμ.

Χατζηαβάτης.—Μπούγιουρουμ.
Καραγκιόζης.—Μουτζουρουμ μουτζουρουμ ("Όλοι όμου έξέρονται του Ζαχαροπλαστείου και βαδίζουν προς τό Σαράγι του Μπέη.)

Μπέης. (πρός τόν Χατζηαβάτη.) Δέν μου λές παιδί μου Χατζηαβάτη τά ξεύρει διαάπ' ότι σοί είπα;

Χατζηαβάτης.—Μάλιστα έφέντη μου. Είνε καθ' όλα έν τάξει.

Μπέης.—Μπράβο. Πάρε τόν κόκο σου Χατζηαβάτη μου και άντε στο καλό. Έγώ με τόν Καραγκιόζη θά πάμε σπίτι μου να τόν δῆ κι' ή κόρη μου και ν' αναλάβη κι' ύπηρεσία.

ΣΚΗΝΗ Β'

ΜΠΕΗΣ—ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ—ΦΑΤΜΕ

(Στό σπίτι του Μπέη.)

Μπέης.—Δέν μου λές βρέ παιδί μου, ξεχάσα να σε ρωτήσω γιατί είσαι ξυπόλυτος; Καραγκιόζης.—'Αφεντικό τώχω τάμα.

Μπέης.—Μά καλά γιατί είσαι άξούριτος και τών ποδιών σου τά νύχια είνε άκοφτα.

Καραγκιόζης.—Δέν φταίω έγώ άφεντικό. Πήγα στόν άλμπαή να ξυριστώ και να κόψω τά νύχια μου, αλλά για κακή μου τύχη είχε ένας άλλος κύριος σισα (γιάδαρος) και γι' αυτό είμαι σ' αυτό τά χάλια.

Μπέης.—Τέλος πάντων. Έλα τώρα να σε συστήσω στην κόρη μου. (Φωνάζει.) Φατμέ, έλα κάτω να σου συστήσω τό νέο μας ύπηρετή.

Φατμέ.—(πλησιάζει τόν Καραγκιόζη του δίδει τό χέρι της.) Χαίρω πολύ κύριε.

Καραγκιόζης.—'Επίσης Ματμαζέλ. Κι' έγώ χαίρομαι. (Μονολογών.) Μαννούλα μου πώς γαργαλιέμαι. Τι γλυκοπήρουνη πύ είναι ή γρουσουζιά.

Μπέης.—Λοιπόν Καραγκιόζη μου πιάσε να σκουτήσης, να μαγειρέψης, να έχης και τό νού σου στην πόρτα να υποδέλεσαι τούς γαμπρούς Καραγκιόζης. Γιαμπροί! και ποιοί γαμπροί άφεντικό;

Μπέης.—Δέν σου είπα ό Χατζηαβάτης τίποτα.

Καραγκιόζης.—Δέν μου είπε τίποτε άφεντικό.

Μπέης.—'Ακου παιδί μου επειδή πρόκειται να παντρεύω την κόρη μου έχω ειδοποιήσει μερικούς γαμπρούς όπως επισκεφθούν τό σπίτι μου κι' άπ' αυτούς ή κόρη μου θά δια'έξη όποιον θέλει.

Καραγκιόζης.—Καλά έκαμες άφεντικό. Δέ θάτανε καλλίτερο να την έβγαίνες στη δημοπρασία;

Μπέης.—'Ε! Έγώ έτοι τά έκανόνισα. Έγώ τώρα παιδί μου θά πάγω στην αγοράπού έχω κάτι δουλιές. Είς τό διάστημα αυτό έχω τό νού σου μήπως έλθη κανένας, ξεύρεις πώς θά τόν υποδεχθής; Λοιπόν τώρα έγώ αναχωρώ. Φατμέ, έχω να νού σου.

Φατμέ.—Στό καλό μπαμπά.

Μπέης.—Καραγκιόζη, άντιό.

Καραγκιόζης.—Νά σου βγούν τά μάτια και τά δού;

Μπέης.—Πώς είπες;

Καραγκιόζης.—Στό καλό λέω, στο καλό Μπέης (άναχωρεί.)

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ—ΦΑΤΜΕ

Φατμέ.—Καραγκιόζακή μου έλα δώ.

Καραγκιόζης.—Παρών.

Φατμέ.—Έργαες;

Καραγκιόζης.—'Όχι. Δέν έφαγα.

Φατμέ.—Νά πές να φάς, αλλά πριν πές θά σε παρακαλέσω Καραγκιόζακή μου άν έλθη κανείς να με ζητήσει να του πής για ότι θέλει να πάη να βρῆ τό μπαμπά μου και ότι με μένα δέν έχει καμιά κουβέντα.

Καραγκιόζης.—Για φαντάσου κυρά να θέλη τό άφεντικό να σε βγάη στη Δημοπρασία.

Φατμέ.—Καραγκιόζακή μου, όσο γεχνάει ό άνθρωπος ξεκουτιένεται και γι' αυτό δέν τόν παρεγγώ τόν Μπαμπά.

Καραγκιόζης.—Δέν μου λές τι θά φάω κυρά μου;

Φατμέ.—Στό νεουλάπι έχει τυρί και μερικούς κερτέδες. Πάρε και φάγε.

Καραγκιόζης.—Δέν έχει κυρά. Τό έφαγα και τό τυρί και τούς κερτέδες.

Φατμέ.—Καϊμένε. Μιά όκιά τυρί ήτανε και τώφαγες όλο;

Καραγκιόζης.—Τι να κάνω κυρά μου. Είχα λυγούρες.

Φατμέ.—Πάρε τό μπράκι και ψήσε ένα καφέ και φάγε.

Καραγκιόζης.—Δέν έχει ούτε καφέ ούτε ζάχαρι. Τήν έφαγα.

Φατμέ.—Μά καλά πώς τήν έφαγες καλέμια όκιά ζάχαρι και τριακόσια δράμια καφέ;

Καραγκιόζης.—'Εφαγα πρώτα τόν καφέ έπειτα τή ζάχαρη, ήπια ένα ποτήρι νερό και έκαμα ένα μικρογλυκό βραστό στην κοιλιά μου μέσα (μονολογών.) Μωρέ να σου πετύχη για μπράκι.

Φατμέ.—Καραγκιόζακή μου κάποιος είνε, για κίτταξε κτυπή τήν πόρτα μου φαίνεται.

Καραγκιόζης.—Ποιος κρούει τήν θυρίδα και σείεται ό κώδων του κωδώνου τών κωδιναστασιών;

Μουσταφά-Μπέης.—'Εγώ είμαι τζάνε μου Καραγκιόζης.—Πώς σε λένε και τι θέλεις λέγς γρήγορα. 'Όνομα κατοικία, τόπος γεννήσεως, επάγγελμα.

Μουσταφά-Μπέης.—'Όνομάζομαι Μουσταφά Μπέης, είμαι από τήν Μέκκα και ήλθα εδώ γιατι αγαπώ τήν κυρά σου!

Καραγκιόζης.—Βρέ τόν γέρο τραχανά. Μουσταφά Μπέης.—Πήγαινε και πές της ότι ήλθε ό Μουσταφάμπεης και κείνη ξεύρει.

Καραγκιόζης.—'Αμέσως. Κυράάάά! 'Ηλθε ό Μουσταλεβριάμπεης και σε αγαπά και συ ξέρεις, και θέλει να σε πάρη και να τόν πάρης και συ, και να παρθής χειροπόδαρα, και να πάρτες τή νεροφόρα, τά ξεφτερια και να κάμτες τούς γάμους σας, και να πιήτε κουφέτα και να φάτε σουμάδα.

Φατμέ.—Νά τού πής Καραγκιόζακή μου, ότι θέλει να πάη να βρῆ τόν Μπαμπά μου και να του τά πῆ!

Καραγκιόζης.—Κι' άν δέν θέλει να φύγη κυρά;

Φατμέ.—Μό δέν είνε δυνατόν. 'Αμα τούτό πῆς θά φύγη.

Καραγκιόζης.—'Αν δέν φύγη;

Φατμέ.—Τότε να τόν διώξης Καραγκιόζης.—Τώρα συνεννοηθήκαμε (έξερχόμενος.) Κύριε Μουσταλεβριάμπεη, μου είπε ή κυρά μου όδός δίνε του και αριθμός τράλα να βρῆς τόν έφέντη μου και να πές να τού πῆς ότι θέλεις αούτουού.

Μουσταφά-Μπέης.—Μά δέν είνε δυνατόν να σου είπε ή κυρά σου έτσι (σπρώχνων τόν Καραγκιόζη.) Στάσου να περάσω μέσα.

Καραγκιόζης.—'Απαγορεύεται αούτηρώς παρὰ τής αστυνομίας και διά ροπάλο, Μουσταφά-Μπέης.—Βρέ στάσου άπ' εκεί χαμάλη.

Καραγκιόζης.—(άρπάζων τό καταβρεχτήρι.) Νά άρραβόνα να τήν νύφη, να τήν προίκα της και του γαμπρού. ('Ό Μουσταφά Μπέης άφου τόν δέχνει ό Καραγκιόζης φεύγει τροχάδην.

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ—ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

ΦΑΤΜΕ

Καραγκιόζης.—(επιστρέφει με τό καταβρεχτήρι και συναντά τή Φατμέ)

Φατμέ.—Τι φασαρία ήταν αούτη Καραγκι-

όζη; Που ήσουν;

Καραγκιόζης.—Κυρά, τού έλεγα να φύγη και δέν έφρευε. Πήρα κι' έγώ τό καταβρεχτήρι και του μέτραγα τήν προίκα.

Φατμέ.—Καραγκιόζακή μου, αυτό, να μη επαναληφθῆ γιατί είναι ντροπή.

Καραγκιόζης.—Καλά κυρά.

Μπαρμπαγιώργος (προχωρών προς τό σπίτι τραγουδά):

Βλαχούλα έρροβόλαγε από ψηλή ραχούλα φέρνει τή ρόκα γνέθοντες τ' άδράχτι της γιουμάτο.

Κι' ό βλάχος τήν άγνάντευε από ψηλή ραχούλα.

(Σταματά έξωθεν τής θύρας.) Πούσαι, μορήήή!

Φατμέ.—Καραγκιόζακή μου τί βροντά έτσι; Είναι αούτος πάλι;

Καραγκιόζης.—Έξω κι' έγώ τ' είναι κυρά. 'Η σεισμός, ή κανένα αούκοούνητο τράκαρε τήν πόρτα μας.

Μπαρμπαγιώργος (έξωθεν).—Πούσε μορήήή! Ροβόλα ντε σακάτου μην άνέβ' άπάνω και τά φιακάκι λίμπα με τή γκλίτσα.

Καραγκιόζης.—Πώ, πώ κυρά μου.

Φατμέ.—Ποιος είναι Καραγκιόζη μου; Καραγκιόζης.—Κυρά, ένας Λόρδος, Φατμέ.—Τί Λόρδος; 'Αγγλος, Γάλλος, 'Ιταλός, 'Αμερικανός;

Καραγκιόζης.—Βλαχολόρδος, κυρά μου, Βλαχολόρδος.

Φατμέ.—'Εβγα λοιπόν έξω να δῆς τί θέλει.

Καραγκιόζης.—'Αμ' δέν πάω κυρά όξω. Έχω προσηγόμενα μ' αούτον τόν Λόρδο.

Μπαρμπαγιώργος (κτυπά με όλη του τή δύναμη).—'Εβγα, λοιπόν όξω που θέλ' να σου κρένω.

Φατμέ.—'Εβγα Καραγκιόζακή μου να σε χαρώ να δῆς τί θέλει αούτος;

Καραγκιόζης.—Πρός χάριν σου κυρά μου θά βγώ όξω να φάω ξύλο. ('Εξέρχεται.) Βρέ καλώς τόν μάρμπα μου.

Μπαρμπαγιώργος.—Κύρ γελέησον, κύρ γελέησον. Δώ είσε μωρέ λουβιάρικο;

Καραγκιόζης.—'Εδώ είμαι Μπαρμπαλουλάκι μου.

Μπαρμπαγιώργος.—Τί κάνς δώ μέσα μωρ' έρμ;

Καραγκιόζης.—Είμαι ύπηρετής θεε μου. Μπαρμπαγιώργος.—Και δέν τάκλεψες άκμην ούλα;

Καραγκιόζης.—'Όχι άκόμη μπαρμπούλη μου. Πότε ήρθα; που να προφτάσω.

Μπαρμπαγιώργος.—Δέν μου λές ούρε έφταμηνιτικο είναι ούμουρφου του τσουκί;

Καραγκιόζης.—Μπαρμπούλη μου είναι σαν σικαρέλι Καλαματισνό.

Μπαρμπαγιώργος.—'Ού μανούλαμ' Παλάβουσα ό έρμουξ. Δέν μου λίες ούρε πιδίαμ' εν' μεγάλη;

Καραγκιόζης.—Δέν είναι μάρμπα παραπάνω από δέκα επτά έτών.

Μπαρμπαγιώργος.—Πήγαινε ούρε κι' πές της πώς ού μάρμπακ μου ού Γιώργης, πώς είναι κάτω, κι' άν θέλ' ναρθῆ κάτω να τήν πάρου να κάμι πάνου στού χωριού κι' να βάνου τού Μητρού' να βαρές τσ' κομπάνις να μαζωχῆ ούλο τού χωριό και τά νταούλια μαζί να παντορολόγουμε κι' άπε μαθές να τού στείσουμε στού γλιέντ' μια γδομάδα, γιατ' έτο' τού θέλου γώ.

Καραγκιόζης.—Καλά μπαρμπούλι μουκάω να τής τό πῶ. (Είσοχεται.) Κυράάά! 'Ηρθε ό μάρμπακ μου ό Γιώργης και μου είπε να σου πῶ να πῆς κάτω να σε πάρη να κάτε στο χωριό του να σε παντρευτῆ και να γλεντήσετς με τά νταούλια.

Φατμέ.—Νά τού πῆς με μένα δέν έχει καμιά κουβέντα και ότι θέλει να πάη να βρῆ τόν μπαμπά μου.

Καραγκιόζης.—Μῶς να τού τά πῶ αούτα κυρά μου θά με μουρλάνε στού ξύλο. (Σκεπτόμενος.) 'Βοκέφτηκα. Έύρηκα. Κυρά μη μιλάς να δῆ τι θά τού κάνω. 'Ότι κι' άν άκούσης μηλιά μη βγάλεις. Κι' άν σου φωνάξω άκόμη

Φατμέ.—Καλά Καραγκιόζη μου. 'Ότι θέλεις κάμε.

Καραγκιόζης.—('Εξέρχεται.) Μπαρμπαγιώργος.—Τί έκανες ρέ; τούπες τού τσουκί;

Καραγκιόζης.—Τό είπα μπαρμπούλη μου και μουλε άν άντέχης στόν έρωτά της θά σε πάρη.

('Ακολουθεί.)